

[Handelsministeren.]

ikke helt urimeligt at forestille sig, at de søfarende selv som hjælp til selvhjælp dannede en slags pool eller fond til hel eller delvis finansiering af sådanne hjemrejser. En sømand, der afmønstres i udlandet i medfør af § 36, vil næppe heller komme i den situation, at han af økonomiske årsager ikke kan rejse hjem. Jeg er helt sikker på, at udenrigstjenesten vil bistå en sømand i en sådan situation på enhver måde og i givet fald sørge for hans hjemrejse mod udstedelse af refusionserklæring for de med rejser forbundne udgifter.

I 1966 blev der nedsat en kommission til revision af sømandsloven. Kommissionen, hvori såvel redere som søfarende er repræsenteret, har endnu ikke afgivet betænkning, og som jeg sagde det under første behandling af førnævnte lovforslag den 1. november 1968, mener jeg stadig, at det her fremdragne spørgsmål bør indgå i kommissionens overvejelser og afvente en indstilling fra denne. Det samme har jeg sagt til de søfarendes organisationer, men da kommissionen, så vidt jeg er orienteret, ikke står umiddelbart over for en afslutning af arbejdet, ser jeg gerne, at kommissionen afgiver en delbetænkning til handelsministeriet om sømandslovens § 36, og det er mit indtryk, at de søfarendes repræsentanter i kommissionen snarest vil tage spørgsmålet op dér.

Jeg kan derfor besvare fru Hanne Reintofts spørgsmål med, at jeg ikke i øjeblikket agter at foretage videre i denne sag, men vil afvente et udspil fra sømandslovskommissionen.

Hanne Reintoft: Det er lige så umuligt for mig som for søfolkene organisationer at være tilfreds med ministerens svar. For det første er problemet akut; det kan jo ikke nytte noget at sige, det er et problem, der ikke for øjeblikket kan ordnes. For det andet må man huske, hvis man virkelig vil mené, at søfolkene selv skulle danne en pulje til at betale hjemrejse, at det dog er rederierne, der ganske frit kan dirigere skibene, hvorhen det passer rederen; det er jo ikke søfolkene, der dirigerer dem hen i de farlige zoner. For det andet har søfolkene et meget stort lavtlønsproblem: mange af dem har en løn på 1.700-1.800 kr. § 36 er

fuldstændig fiktiv. Ingen sømand kan i Vietnam tage sin afsked og selv rejse hjem, han har simpelt hen ikke pengene til det.

Endelig var det fristende at spørge — det er et tillægsspørgsmål, og det kan være jeg hellere skal vende tilbage til det en anden gang: hvis begivenhederne i Saigon ikke falder ind under dette problem, burde man så ikke overveje at skubbe aldeles voldsomt på rederiforeningen for at øge risikotillægget? For at risikoen har været stor, har i hvert fald vist sig.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden: Efter anmodning fra spørgeren skal jeg udsætte et af hr. Jørgen Peder Hansen til handelsministeren stillet spørgsmål til en senere spørgetid i tinget, og vi går herefter til et af fru Hanne Reintoft til forsvarsministeren stillet spørgsmål.

Af *Hanne Reintoft* til forsvarsministeren:

„Vil ministeren oplyse, om dansk deltagelse i NATO-manøvren Bold Adventure har været i overensstemmelse med regeringens hidtidige forsikringer om, at der i fredstid ikke vil være placeret atomvåben på dansk territorium?“

Skriftlig begrundelse:

Når spørgsmålet rejses, skyldes det massive forlydender i befolkningen med deraf følgende utryghed om, at bl. a. engelske tropper under de nævnte NATO-øvelser her i landet skulle have været forsynet med taktiske atomvåben og transportmidler hertil.

En sådan usikkerhed må rejse tvivl, om noget sådant kan ske med regeringens biligelse eller eventuelt uden dens viden, hvilket på ny må rejse spørgsmålet, hvad regeringen i givet fald vil foretage sig, hvis en sådan tilsidesættelse af dansk suverænitet har fundet sted.

Forsvarsministeren (Ninn-Hansen): Over for fru Hanne Reintoft kan jeg bekræfte, at den øvelse, der har været afholdt, Bold Adventure, har været afholdt i overensstemmelse med regeringens hidtidige forsikringer om, at der i fredstid ikke vil være placeret atomvåben på dansk territorium.